

Γεωργιος Χορτατσής

ΕΡΩΦΙΑΝ

Κι αν είναι κι αποκτησά χαρισμα να σου δώσω,
αξιο, καθώς ετυχαινε, καλά δεν είναι τόσο,
τση Τυχής δώσ το φταισιμο, κι οχι του θεληματος,
γιατι ψηλές τσι πεθυμιές πασα καιρον εκρατου'
μα κεινη χαμαι τς εριξε, καί τα φτερα που σωνα
σ ορος να μ ανεθασουσι ψηλο που τ Ελικωνα,
μου κοψ ογταν αρχισασι και χαμηλοπετουσα,
κι η ορεξη μ απομεινε μονο σαν πρωτας πλούσα,
κι αντισ τα θαρρειε κι ελπιζε κι εδειχνε κι ετασσε μου,
κι εις τς Ορανους συχνοτατα το νουν ανεθαζε μου,
μου κτιζει πυργους στο γιαλο, περβολια στον αερα,
κι ο,τι τη νυκτα μεριμνω, χανουνται την ημερα.

Γιωργος Σεφερης

Μεσα στις θαλασσινες σπηλιές
υπαρχει μια διψα υπαρχει μια αγαπη
υπαρχει μια εκσταση,
ολα σκληρα σαν τα κοχυλια
μπορεις να τα κρατησεις στην παλαμη σου.

Μεσα στις θαλασσινες σπηλιές
μερες ολοκληρες σε κοιταζα στα ματια
και δε σε γνωριζα μητε με γνωριζες.

Διονυσιος Σολωμος

επολέμουςαν ετζυ οσαν τη φλογα.
μινιτης υλθε ο αντιλοχος οστοσο
γλυγορα εκυ στον αχυλεα; το ειδρε
οπου ομπρος εις τα ορθοπριμνα καρδια
με το νουντου οτι εσσταθυ εμελετουσε
Ες ελεε πυκρος η μεγαλυ φυχυ του —
συφορα! γιατου ταχα ολυ σκορπιουντε
με ανταρα εις το πεδιον και φεύγουν ολ
τρομασμενοι οι αχει κατα τα πλια?

(μεταφ. Ιλιαδας)

κλυσμενο για παντα το ματυ
οπου 'χε πολειμου φωτιά.

γλυκο στον ελευτερον εινε
αχυνιτος νικτα να μενει
οποταν φεγγαρι προδενει,

ο Ζεφυρος μολυς φυσά
& πεφτυ λεπτουλα δροσιά.

τραγουδι προδενει κιθαρα
προδενει & κανει λαχταρα
& λογια & γελια & κροτυ,
στον ισκιον αργα
η κορες ντυμενες λευκα.

Ιν μυνημα του Μαρκου σκυλῷ
περπατου μακροθ' απ' εκῷ

το Μαρκο το μποτζαρυ φαλω

ο Μαρκος ο μποτζαρης πού 'νε;
η λυμνυ γεματο φωτια.

& φεγγει στην οψιν της γης.
το φος το γλυκο της αυγης.
στον πυργο στυμεναι η Κασσανδρα
αγρυκισε προτι τ' αμαξυ
& αρχινισε σφοδρα να κραξυ.

εγυρυζε οπισο τ' αμαξυ
που του εκτορος ειχε το σωμα

αγρικισε προτι το αμαξυ
αλ' οποτε η μυρα το γραφυ
τον δρομον του κοσμου να παφυ
η Δοξα καθυζει μοναχυ
στην πλακα του ταφου λαμπρυ
& ο φθονος αλλου περπατι.

ΟΙ ΛΑΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΚΕΙΜΕΝΑ

Ενουμεα Ελις Β 49—89

[χτυπησε τα πλευρα του και] δαγκωσε τα χειλη του.
[Οταν ο Ανσαρ ακουσε] πως η Τιαματ ηταν ταραγμενη
[Σκοτεινη ηταν η καρδια του], ανησυχη η ψυχη του.
[Σκεπασε] το [στομα] του να πνιξει την κραυγη του :
«[...] μαχη.

[Τ' οπλο που εφτιαξες], φηλα κρατα το !
[Να, τη Μουμιου και] τον Απσου εσφαξες.
[Τωρα σφαξε τον Κιν]γκου, που προχωραι μπροστα της.
[...] σοφια».

[Απαντησε ο συμβουλος] των θεων, ο Νουντιμιουντ.

(Η απαντηση του Εα—Νουντιμιουντ λειπει σε σπασιμενο κομματι. Απ' τοτι παρακατω ο Ανσαρ στρεφεται στον Αγου φαινεται πως ο Εα δεν εδρισκε θεραπεια του κακου).

[Στον Αγου,] το γιο του, [ενα λογο] ειπε :

«[...] αυτος, ο πιο δυνατος απ τους ηρωες,
που η δυναμη του [ξεχωριζει], περα απο καθε αντισταση η ορμη του.

[Πηγαειν] και στασου μπροστα στην Τιαματ.

[Να ηρεμησει] η ψυχη της, ν απλωθει η καρδια της.

[Αν] δεν ακουσει το λογο σου,
τοτε πες της [το λογο] μας, για να ησυχασει».

Οταν [ακουσε] την προσταγη του πατερα του, του Ανσαρ,
[κινησε] οταν] προς αυτην, ακολουθοντας το δρομο ως αυτην.

[Αλλα οταν ο Αγου πλησιασε] που να ελεπει τη μορφη της Τιαματ,
[δε] μπορουσε να την αντιμετωπισει και] γυρισε πισω.

[Ηρθε ταπεινος στον πατερα του], τον Ανσαρ.

[Σα να ηταν αυτος η Τιαματ] ετσι] του μιλησε :

«Το χειρι μου δε με [δοθη]θαι νά σε υποταξω».

Αμιλητος ηταν ο Ανσαρ καθώς κοιταζε χαμω,
μ ορθια μαλλια κουνωντας το κεφαλι του στον Εα.

Ολοι οι Αγουνακι μαζευτηκαν σ' αυτο το μερος
τα χειλη του κλεισανε σφιχτα, [καθονταν] σιωπηλοι.

συνεχίζεται